

Az elmúlás láttamozója

Meditáció Acsaji Györgyi képei előtt

Végsőkig kidolgozott, szigorúan figuratív rajzok, festmények ezek. A színek is valahogy hidegnek tűnnek, még akkor is, ha a művész lilát vagy netán pirosat használ.

Maguk az alakok pedig... a kombinált technikájú rajzok robusztus teste, arcai, vagy a festmények deformált arcú, gyakran kesztyűbe bújtatott kézfejú, részben ujjatlan emberei... mintegy látomásként, hagymázás rémálomként lépnek elő, helyet követelve maguknak a tudatunkban.

Vagy az *Álom* című, esetleg a kombinált technikájú *Kőember alszik* 2. és 3. című művekben, nos... nehéz, álmatlan álmok ezek, amelyekről vallanak. Még akkor is, ha le van csukódva a szemhéj, nem békés, elernyedtt pihenést rejt. Ha pedig nem, gyanakvón(?), rettegőn(?), fenyegetőn(?), csak résnyire felpattant sötét, árkos szemű, súlyosan gondterhelt arcok merednek ránk.

A *Lamentáció a már elveszetről* című munkában mintha egy kiöregedett, proli (homeless?)-Hamlettel találkoznánk, akinek Yorick koponyáján kívül, melyet a kezében szorongat, egyedül csak a tulajdon, öregedéstől roncsolt teste és a rajta lévő ruhája maradt. És a (ritkán kellemes) emlékei. Az *Álom arról, ami jön* című rajzon pedig a nőnemű, szintén öregség által agyonbarázdált, keserű arc biztosít bennünket afelől, hogy ez a perszóna már semmi jót nem vár(hat) az élettől.

Acsaji Györgyi festményei is bizonyos meghatározott asszociációkat keltenek: a *Konzertina 2*, vagy a lefordíthatatlan című, nagy fülű, engem valamiféle bizzar bokszolóra emlékeztető személy, szintúgy a kesztyűből hiányzó ujj(akk)al, vagy a *Fragile* című, lanton, illetve (a fenn említett *Konzertina 2*) harmonikán játszó fiúkkal már találkoztam, sokszor, ezek – úgy tűnik – archetípusok, de deformált arcúak-

kal még sosem. És, mint a *Fragilé*ben ki is fejezi, ahogy a korosabb, lilás arcú, sárga-fekete cuccokban „pompázó”, valójában figyelmesen szemlélődő, hullakomoly arckifejezésű öregúr festményének a címe is mutatja: *Törékeny*.

Valóban, ezek a festett vagy rajzolt alakok, személyek, perszónák tulajdonképpen, még ha robusztusabbaknak is lettek megálmodva... végtelenül, végtelenül törékenyek.

A képek összessége számomra mindössze egyetlen konklúzióval zárulhat: vigyázzunk egymásra. Akkor is, ha az illető talán már segítséget sem mer kérni.

Acsaji Györgyi beszédes arcai, ezek a tudatba égő arcok túlmutatnak önmagukon: szenvednek. Ki nem mondva, esetleg csak jelezve, vagy inkább sugallva, mint akik túl vannak a segélykérés eszköztárán, belesüppedve a lassú, fájdalmas enyészet birodalmába.

Mert nem, itt az elmúlás, vagy akár a még-meghatározatlan-ideig-létben-levés nem valami romantikus, netán heroikus, vagy (az utóbbi esetben) jóleső tett: itt ezeket a máshol gyakori alapállásokat felváltja a hipertörékeny, hiperérzékeny, álmatlanul álmodó, lassan önmagát felmorzsoló reménytelenség.